

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών μετροῦμεν χρόνον
εἰς τὴν γῆν τῶν Παρθενόνων.

Χίλια καὶ ἑνηακόσα πέντε,
τὰ κουννοῦμε καὶ ἐν κουννεῖνται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ὁ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Πέντε τοῦ κουτσο-Φλεβάρη,
χαιρετῶ τὸν γκαμπλιάρη.

Ἑβδομήντα καὶ ὀκτὼ καὶ ὀκτακόσα,
καὶ Τριῶδι τρελλὸ δίχως γρόσα.

Ἐκίαντα τὸν Ἀσώπιο, θορνῶ τὸν Εἰρηναῖο,
τὸ γεροντάκι τὸ παλὸ, ποῦχε τὸ πνεῦμα νέον.
Ἄφνης κλαδιὰ δὲν ἔκοψαν, δὲν βροῖσαν μήτε στάχυν
γὰρ τὰ μαλλιά, ποῦ θάθελε καθένας μας νὰ τᾶχη,
γὰρ τὰ μαλλιά, ποῦ μὲ σπουδῆς ἀσημιωθῆκαν χλόηα,
καὶ ὅταν σὺν λείψανα τιμῆς μὲς στ' αἶμα τὰ χλόηα.

Τόσας ἐλπίδες θάφτηκαν καὶ ὄνειρα περασμένα
μὲ τῶσπο λείψανό του,
καὶ μὴ στιγμὴ ξαγάνθισαν λουλούδια μαραμμένα
νὰ γίνουν στέφανό του.

Ὅ, καὶ καὶ ἄληθινὸν γεννοῦν ἐδῶ τὰ γράμματα
γίνονται στὸ παλῆσκειρο, τὸ σβύνουν τὰ γεράματα.

Τοῦ Φαδουλῆ Χορὸς
τὰ μάλα μαλλιαρὸς.

— Ἐν μέσῳ τῆς ἐκλογικῆς τῶν Πανελλήνων πάλης
ἡμέρας ὅπως καὶ ἄλλοτε μετὰ χαρᾶς μεγάλης
τὸν μάγον μου τὸ λαμπρὸν ἀνοίγω πέρα πέρα
μασκαράδες δέχομαι καὶ μετημφισμένους...
τῶν μασκαράδων ἡ πομπὴ πασῶν ὠραιότερα
προσδοκῶμεν ἐξ αὐτῆς τὴν ὑπαρξιν τοῦ γένους.

Καλῶς τον τὸν Καρνάβαλο
σὲ τοῦτο τὸ σαράβαλο

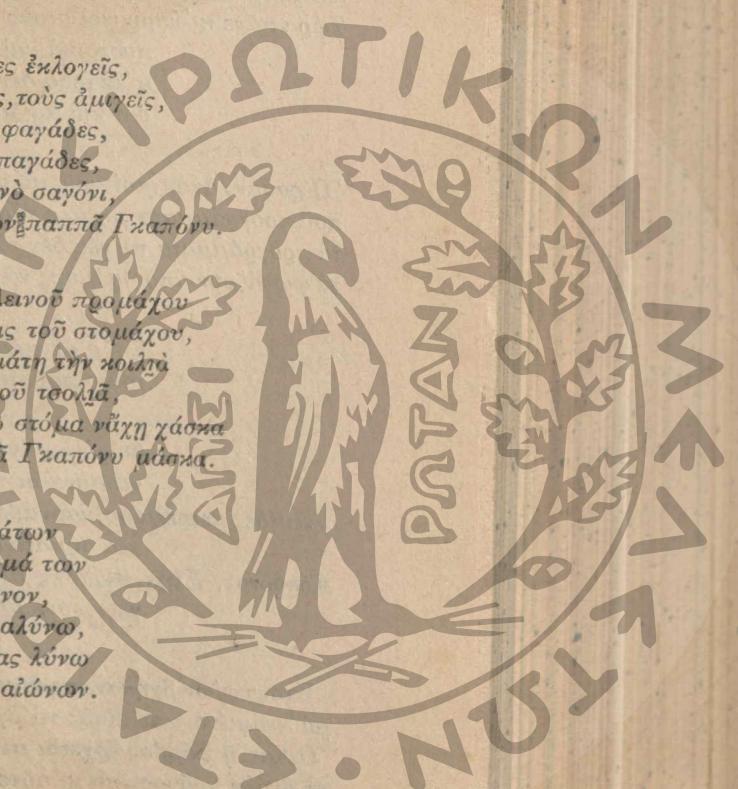
μὲ κάλπαις, μὲ μουτσούναις,
καὶ ράμματα γιὰ γούναις.

Τοῖς χαιρετῶ τοὺς πρώτους
τοῦ κράτους Πιερότους.
Τοῖς χαιρετῶ καὶ πάντας,
ποῦ λύνουν τοὺς ἱμάντας
τῶν πρώτων τῶν ἐν τέλει
μόνο γιὰ τὸ καρβέλι.

Δέχομαι σὺν μασκαρᾶς μασκαράδες ἐκλογεῖς,
δέχομαι συνδυασμούς, τοὺς μικτοὺς, τοὺς ἀμυγεῖς,
δέχομαι πολλοὺς φαγάδες,
δέχομαι καὶ Ραμπαγάδες,
συντηρητικοὺς πολίτας μὲ γαῖδουρινὰ σαγόνι,
καὶ φρικτοὺς ἐπαναστάτας ὅπως τὸν Παπὰ Γκαπόνι.

Δέχομαι τὰς ὑποκλίσεις καθενὸς κλεινοῦ προμάχου
καὶ ἐξετάζω τὰς παντοίας καταστάσεις τοῦ στομάχου,
καὶ ὅποιον βλέπω, συμπολῖται, μὲ γεμάτη τὴν κοιλίαν
τοῦ καθίζω προσωπίδα συντηρητικοῦ τσοῦλα,
καὶ ὅποιον βλέπω νὰ μὲ βλέπῃ καὶ τὸ στόμα νᾶχη χάσμα
τοῦ καθίζω μία σκούφια καὶ Παπὰ Γκαπόνι μάστα.

Ὅσοι τῶν ἐξοχωτάτων
ἐξαγοῦν τὸ φρόνημά των
ἀπὸ τὸ στομάχι μόνον,
τούτους πάντα μεγαλύνω,
τούτων τοὺς ἱμάντας λύνω
στοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Χαιρετήσετε τούς κόμους...
 θπονήφιοι 'στους δρόμους
 πηλαλουν μουντζουρωμένοι
 κι' εκλογείς μασκαρεμένοι.

Δέστε τί μουντζουρωμένοι προσπαθούν εδώ κι' εκεί
 μασκαράδων εκλογέων ν' ασφαλίουν τὸ κουκί.
 "Ω Καρνάβαλε τοῦ γένους, κατὰ πάντα λατρευτέ,
 φέτος έγιναν σαλάταις
 πατριωτικαῖς παρλάταις,
 Φασουλῆδες, μασκαράδες, εκλογεῖς καὶ βουλευταί.

Δέχεται ; φωνάζουν τώρα συμπολίται σου πολλοί,
 ναί, σὰς δέχοιμ' εὐχαρίστως καὶ σκυριῶν ἐκ τῆς χαρᾶς,
 καὶ δὲν ξέρεις ἂν ἐκείνος, ποῦ σοῦ σχίζει τὸ χαλί,
 κομματάρχης εἶναι φίλος, εκλογεὺς, ἢ μασκαρᾶς.

"Ω Καρνάβαλε, μαζί σου τὸ Ρωμαϊκὸ θὰ ζῇ,
 πάντα δόξα, πάντα νίκη...
 φέτος δύο πανηγύρια μᾶς εὐτύχανε μαζί,
 κάλπαις καὶ μασκαρᾶν.

Ποίων θεαμάτων πλούτος
 μέσ' στής δόξης τὴν Ἀλάσκα...
 τί συνδυασμὸς καὶ τοῦτος !...
 ἢ μουντζούρα μὲ τὴν μάσκα.

Πλέκονται καὶ γαϊτανάκια,
 πλέκονται καὶ κορδονάκια,
 καὶ μ' ἐλῆξ κλαδιά καὶ φύλλα
 στεφανώνουν τὴν γκαμήλα.

Χόρευε, κυρὰ νταρνάνα,
 καὶ γρηὰ Κορδονομάννα,
 χόρευε καὶ σὺ σκαρπίνι
 καὶ τῆς ἀρχοντίδας πιτίνι.

Σύρτε, δοῦλοι μου πιστοί, κι' ἄλλ' ἀνέχετε κερτιά,
 καὶ μικτοὶ συνδυασμοὶ φθάνουν ἀπὸ τὰ χωριά.
 Τώρα πᾶνε κι' ὑπουργοὶ σ' τοὺς χωριάταις καὶ μιλούν
 πατριδικὰ καὶ τιμημένα,
 κι' ἄντερα δὲν τοὺς πουλοῦν
 σὰν καὶ πρῶτα φουσκωμένα.

"Πέρασαν, ἀγαπητοί μου, τὰ λησμονήματα τὰ χρόνια,
 ποῦ προγράμματα μεγάλα τᾶσκουζαν ἀπὸ τ' ψηλά...
 τὰ προγράμματα τὰ νέα δὲν τὰ λὲν ἀπὸ μπαλκόνια,
 τὰ φωνάζουν ἀπὸ δρόμους νὰ τὰκοῦμε τῆς καλᾶ.

Τοῦμπα τοῦμπα τὸ λεγέμι,
 τοῦτο ποῦπαμε θὰ γένη.

Φύρδην μὲ γδην φέτος ὅλα,
 νέοι στόλοι, πυροβόλα,
 τενεκέδες πετρελαίου, καρναβαλίζόντων κρότοι,
 νέα ρήματα στρωμύλα,
 Κόρδονος, Ἐλῆρ, Λεβίδης, δέκα κι' ἕνας, Πιερότοι,
 γλώσσας, μαλλιαροὶ, γκαμήλα.

"Υπονηφίον βγήκανε προγράμματα Ἀρβανίτικα,
 μὰ περιμένω κατ' αὐτὰς νὰ βγοῦν κι' Ἀνατολίτικα.
 "Ο Χατζὴ Σάββας ἔρχεται μέσ' ἀπ' τὴν Καισαρεία
 νὰ βγάλη πρόγραμμα κι' αὐτὸς ὅλο φιλοπατρία.

Τούρπ Βλέζερ νέβε γκούστινε, ἰδέσσετ' ἐμπιστοσύνης,
 μιλῆσει γλῶσσ' Ἀρβανίτικᾶς, γλῶσσα μαλλιαροσύνης.
 Τούρπ Βλέζερ, τούρπ, ὁρὲ τὸ πρᾶ, ντὲ νὰ τὸ κάνει ἔτσι,
 ντὲ ψῆφο κάλπη ρίξετε, ντὲ φᾶτε κοκορέτσι.

Κι' ὁ Χατζὴ Σάββας ὁμιλεῖ: παινιὰ μου, εἶναι τοῦτα
 καὶ ντεξιά κι' ἀριστερά γιὰ γλώσσας Ἰνσιπούτα,
 προγράμματα Ἀρβανίτικα, ποῦ ντὲν καταλαβαίνει,
 εἰντε νὰ ντιοῦμε μπακαλοῦμ ἀκόμα τί τὰ γένη.

Τὸ Χρόνη τὸ Φιλέλληνα, τὸ Φράγκο τὸ κύρ Γιάννη,
 μπαμπᾶ του γλῶσσα ντὲν μιλῇ... νικῇ του γλῶσσα κἄνι.
 Κανγάντες ἱκοπάρντισε κι' ἱγράφει καὶ βιβλία
 κι' ἱμαθιτάδες ἔχλειψε κι' ἐντὼ κι' στὴ Γαλλία.
 Ἀρίτικ, ἱμπλά τὸς τριμπλά νιπιλώματα τοὺς ντίνει...
 ἀντρωπο ντιπ παράξενο κι' ντάσκαλο σασκίνη.

"Αρρωστο ποῦ ντὲν τὰ γιάννη,
 τὰ τοῦ στρίγγη τῆς πολὺ...
 μαλλιαρὸ τὸ λένε Γιάννη,
 μὰ ντὲν ἔχει ντιπ μαλλί.

"Ιμεντέρι τὰ ξαπλώσω καὶ τὰ τριῖνω τὰ ποντάρια,
 γλῶσσας ντὲν καταλαβαίνει,
 γένηκαν μαλλιά κουβάρια
 μαλλιαροὶ κι' κουρεμένοι.

Μὲς σ' τὴν ἀντάρα τοῦ χοροῦ καὶ τὸν παροξυσμό,
 ποῦ τόσας γλώσσας ἤκουες ἰθαγενεῖς καὶ ξένας,
 κι' ὁ Θεοδωράκης ἔρχεται μὲ τὸν συνδυασμὸ
 κι' ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ φωνάζουν: δέκα κι' ἕνας.

Καὶ τοῦ ἑκουόφραν ταυτιά
 καὶ τὸν ῥωτοῦν γιὰ τὴ φωτιά,
 ποῦ παρ' ὀλίγον θάπτανε σ' τὸ σπῆμι τοῦ κυρίου
 παπποῦ — καγκελιόυ.

Κι' αὐτὸς τοὺς εἶπε πράγματι πῶς ἔπασε φωτιά,
 πλὴν κι' οἱ θεσμοὶ σωθῆκανε κι' ὅλα του τὰ χαρτιά.
 Καὶ τότε ἐφώναξαν πολλοί:
 γαγκίνι σ' τὴν Ἀνατολή,
 κι' ἔχε τὸν τοῦ σου, μπαμπαλή.

Κι' ὑπονηφίον ἦρχετο λογῆς λογῆς ἀσκέρι
 καὶ τοῦ φιλοῦσε τὸ δεξὶ καὶ τὸ ζερβὶ τοῦ χέρι,
 κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος τοῦλεγε: σὺ ποῦ τὸ πᾶν κρατεῖς,
 κι' ἐμένα, μπάρμπα, χόρσε με νὰ γίνω βουλευτής.

Καὶ ψαύων τὸ κεφάλι των ὁ γέρος τοὺς ἠλόγει,
 κι' ἦλθε καὶ πλῆθος ξένων,
 κι' ἀπέξω καροτσέρηδες ἐγύρευαν ἀγῶγι
 πολλῶν προσκεκλημένων.

"Ἦλθαν καὶ βλαχοδήμαρχοι μὲ φέσι καὶ μὲ κᾶπα
 καὶ λύγισμα σταναετῶν,
 κι' ἕνας δὲν ἔμειν' ἐξ αὐτῶν,
 ποῦ νὰ μὴ γίν' ὀποτελῆς τοῦ Θεοδωρῆ τοῦ Πάπα.

"Εμπροστὰ σ' τὸν Θεοδωράκη Δήμαρχοι διαβαίνουν ντοῦφρι
 κι' ἄγνωστοί του καὶ γνωστοί,
 καὶ τοῦ λὲν Λαυινισί:
 ἄβε, Τσέζαο Κορδονίδη, τὲ σαλοῦτανι μοριτοῦρι.

Πᾶν παντοκράτωρ γίνου
 μ' ἄλλα τρώπαια σεπτά,
 κι' ἂς μὴ θίγη φλόξ καμίνου
 τὰ χαρτιά σου τὰ γραπτά
 σὰν τοὺς παῖδας τοὺς ἐπτά.

Μαῖναι μέσα κι' ὁ Ζαήμης μὲ μπαρμπούνη καὶ ροφούς,
 ἦθε νὰλθῇ κι' ὁ Κόντης, ἀλλὰ πῆγε σ' τοὺς Κορφούς.

Ποῦται συνομιλία γιὰ τῆς ἐκλογαῖς τῆς κοῦας,
 τῆς σαχλαῖς, τῆς σιχαμένας,
 φθάνουν καὶ πολλαῖς κυρίαῖς
 μαλλιαραῖς καὶ κουρεμένας.

"Ὁ βασιλεὺς πλησιάζει τὸν Ἰσιδώρο Κολιάτσο,
 πούναι πάντα μὲ χαραῖς,
 λέγεται κι' ὁ Περικλῆς μὲ τὴν Περικλέτου μπράτσο
 σὰν ἀκούδας μαλλιαραῖς.

Καὶ τὸ πλῆθος ἀπορεῖ
 καὶ φωνάζουν σ' τὸ χορὸ:
 βάρδ' ἀπὸ τὴν μαλλιαρή,
 βάρδ' ἀπὸ τὸν μαλλιαρό.

"Ὁ Φασουλῆς τὸν Περικλῆ τὸν πέρνει κατὰ μέρος
 κι' αὐτὰ τὰ λόγια τὰ σωστὰ τοῦ λέγ' ἰδιαιτέρως:

"Παρακαλῶ σε, μαλλιαρέ, τὰ χωρὰτὰ ν' ἀφήσης,
 τὸν Περικλῆ σου ζητῶ νὰ τὸν χουσορηφίσης.
 Κι' ἂν εἶπαν βρὲ Περικλῆ, καὶ κουμπαριὰ μαζί του,

μὰ μὴ νομίξης πῶς γι' αὐτὸ καὶ σοῦ τοῦ ψωμοζήτου
 ζητῶ τὴν ψῆφον τὴν χρυσὴν ὑπὲρ τοῦ Τραπεζίτου.

Ξέρει καθεὶς μπορζοαζὶ
 καὶ τῶν πλουσίων τὸ κοινόν
 πῶς δὲν τὴν ἔχομε μαζί
 τὴν Τράπεζα τῶν Ἀθηναίων,
 καὶ μῆτε γιὰ κουμπαρό μου, μῆτε γιὰ Τραπεζίτη
 ζητῶ τὴν ἀσπρη ψῆφον σου, βρὲ μαλλιαρὲ ψωροῖτη.

Τὴν θέλω μόνο γιὰ καλὸ,
 τὴν θέλω γιὰ τὴν πέπει,
 κι' ἂν ἔχῃ μέσα σου μαλὸ,
 κι' ἂν κούσε σε διέπῃ,
 θ' ἀπορίσης τέτοιον ἀνδρῶπο καθὼς τὸν Περικλῆ ὄγλου,
 ἄλλοιως δὲν εἶσαι τίποτα παρὰ κιοπέκ-κιοτόγλου.

Δησιμόνης τὴν κουμπαριά
 καὶ πῶς πῶς ξένος εἶναι,
 καὶ πάρε μπάλα τὰ χωρὰ
 καὶ σ' τὴν ὕψις τοῦ πίτε.

Πολύμορφος ἢ δρᾶσις τοῦ ἂς κάνει ν' ἀπορήσης,
 καὶ τῆς περὶ τοῦ τὰ καλὰ
 μῆτε κι' ἐγὼ, βρὲ μπουνταλά,
 μῆτε καὶ σὺ σ' τὰ δάκτυλα μορεῖς νὰ τὰ μετρήσης.

"Ἀλλ' ὁμως, φίλε μαλλιαρέ καὶ γλωσσολογῆ,
 μῆτε τὸν Νέγρη νὰ ξεχνᾷς, μῆτε τὸν Φλογαῖτη.
 Κι' ἂν ἀγαπᾷς τὸν Φασουλῆ
 πέτα σ' τὴν Πάτρα σὰν πουλί,

καὶ ψήφισε τὸν Γούναρη, τὸν Πατρινὸ τὸν πάνυ,
καὶ γύρῃα στήν πρωτεύουσα,
καὶ μίλα καθαρεύουσα,
μὰ καὶ τὰ κορακίστικα τοῦ Φράγκου τοῦ κὺρ Γιάννη.

Ναί, ψήφισε τὸν Γούναρη, τὸν τιμημένον ἄνδρα,
μ' αὐτὸ τιμᾶς τὴν ψήφον σου, γλωσσομαθῆς γαλιάνδρα.
Συνδυασμοὶ τὸν πολεμοῦν,
τιμὴ του καὶ κορῶνα του...
τρέξε μ' ἐκείνους ποῦ τιμοῦν
τὸν τίμιον ἀγῶνα του.

Εἶπεν αὐτά, καὶ οἱ μαλληανοὶ προσέρχονται φρενήρεις,
καὶ φρενολόγοι κάμποσοι προφθάνουν μετ' ἐκείνων,
ὁ Κατσαρᾶς, ὁ Μιταντσῆς, καὶ ὁ κύριος Γιαννίρης,
ὁ τὸ Δρομοκαίτειον ἀξίως διευθύνων.

Τότε μπαίνουν στὸ χορὸ καὶ οἱ γίγαντες τῆς Λιάδας,
ὁ μέγας Ἀχιλλεὺς τῆς παμπάλαιης Ἑλλάδας.
Λυσσασμένος καὶ ὁ Δυσσέας, ποῦ τὸν σκιάχτηκαν ἀθροῦποι
καὶ εἶχε τὸ πολὺ νησιό,
μπαίνει μέσα μετὰ τὴν Λοῦπα, δηλαδὴ τὴν Πηνελόπη,
καὶ τῆς Σπάρτης τὴν Λαερτιάδα.

Ἐφτάσε καὶ ὁ κὺρ Μενέλας, βασιλεὺς ὁμορφονερός,
πρώτος ἄντρας τῆς Λαερτιάδας.
Νὰ καὶ ὁ Πάριδας σιμά,
ποῦταν γυνὴς τοῦ Πριαμῆ.

Ἐφτάσε καὶ ὁ παπᾶ Χρύσης, ποῦκανε βωδῶν θυσιαῖς
μέσ' στοῦ Δία τῆς κλησιαῖς,
ἦρτε καὶ ὁ παπᾶ Ζευζέκης, ἦρτε καὶ ὁ παπᾶ Γκαπόνι,
καὶ ἔγινε τὸ μάλε-βράσε μεσ' στοῦ μπάλου τὸ σαλόνι.

Νὰ καὶ ὁ Μέμνονας ἐκεῖνος μετὰ τὴν περικεφαλιά,
ποῦχε μὴν ἀναμελιά,
καὶ ἦπαδεν τὴν τὴ δουλειά
μετὰ τὴν Μνέστρα τὴν μανλίστρα,
δηλαδὴ τὴν Κλυταιμνήστρα.

Νὰ καὶ ὁ γυνὴς τοῦ κὺρ Λυκά,
τοῦ Λυκάονος τοῦτέστι,
καὶ ἄλλα μοῦτρε ἀρχαῖα
μέσα στοῦ χοροῦ τὴ ζέστη.

Ὅλοι τρέχουν καὶ μιλοῦν
καὶ τὸν Ὀμηρο γελοῦν,
καὶ τοῦ λένε : μὴ φουσκώνης καὶ τὸν ποιητὴ μὴν κάρης...
πᾶς σὲ τούτους τοὺς καιροὺς,
τώρα χαρτοσιὰ δὲν πιάνεις
ἐμπροστὰ τοὺς μαλληανούς.

Τώρα ξάπλωσε τῆς γλώσσας, κούτρας σὰν κεφαλοτύρια...
τάλωσες καὶ σύ, καὶ μένε, καὶ εἶσαι γὰρ τὰ πανηγύρια.
Τέτοια τοῦλεγε καθέννας γλωσσομύξης Πιερότος,
καὶ ἔτρεχε καὶ ὁ Περικλῆτος μετὰ τὴν Περικλῆτου πρώτος.

Καὶ τὸ πλῆθος ἀπορεῖ
καὶ φωνάζουν στὸ χορὸ :
βάρδ' ἀπὸ τὴν μαλληανή,
βάρδ' ἀπὸ τὸν μαλληανό.

Νὰ καὶ ὁ Χιώτης ὁ κὺρ Γιάννης μετὰ φιλέλληνας καὶ φράγκους,
καὶ ἀπ' ὀπίσω μερικοὶ
γλωσσотρῶνται κριτικοί,
ποῦ τοὺς βλέπεις καὶ νομίζεις πῶς κνιτᾶς γυμνοσαλιάγκους.

Τὸν προσδέχοντι ἐξαιρέτως
μαλληανοὶ καὶ Πιερότοι,
καὶ ὁ μουρλὸς ὁ Περικλῆτος
τέτοια τραγουδεῖ τοῦ Χιώτη.

Κὺρ Γιαννάκη, ποῦ μᾶς κάνεις πανηγύρι,
κὺρ Γιαννάκη, δασκαλάκι θαυμαστό,
κὺρ Γιαννάκη θὰ σὲ στείλω στὸν Γιαννίρη
νὰ σοῦ βάλῃ τὸν μανδύα τὸν γνωστό.

Κὺρ Γιάννη, ποῦ μᾶς κρένεις μαλληανό,
καὶ ἔγραψες ὥσάν μαστορας τῆς πένας
τ' Ὀνειρο τοῦ Γιαννίρη μὴ φορᾶ,
ποῦ δὲν τὸ φυλλομέτρησε κανένας.

Κὺρ Γιάννη, ποῦσαι τρόμος στὸν ὀχτρὸ σου
καὶ ὁ Νάντης μετὰ τρομάρα σὲ κνιτᾶ,
καὶ ἂν εἶδες τὸν Γιαννίρη στὸν οἶκόν σου
δὲς τον καὶ μετὰ τὰ μάτια ξυπητᾶ.

Γερά σου Χιώτη, τοῦ φωνάζουν, γερά σου Φράγκο καὶ Λαέρτιο
σπουδασμένε στήν Σταμπούλ,
σ' ἐξυμνεῖ καὶ ὁ Λιβερποῦλ
ὁ Δυσσέας μετὰ τὴν Λοῦπα, τὴν Λαερτιάδα καὶ τὴν Ἑλένη.

Καὶ μετὰ κάθε φωνακιά
σκουζίει κάθε φωνακιοῦ :
γλωσσοκλάστη, κλά κλά κλά,
γλωσσογάλε, κλοῦ κλοῦ κλοῦ.

Μεσ' στὸ πλῆθος τὸ στριγγλίζον ἀνικρούζω, μπρός μου γνοῦν
καὶ τὸν Ὀμηρο τῆς Λιάδας, ξεπεσμένο τροβαδοῦρο.
Μέσα στὸ χορὸ γυρίζει, βλέπει νάτση, βλέπει γλῦκαις,
καὶ τοὺς μαλληανούς γυρεύει,
καὶ ἕναν ἕνα τοὺς κουρεύει
μετὰ ψαλλίδι σὰν καὶ ἐκεῖνα ποῦ κουρεύουν τῆς κατσίκας.

Ψαλλίδι δὲν ξανάγινε σὰν τοῦτο τοῦ προπάτορος,
τὰ πάνσοφά των καύκαλα τοὺς τᾶκανε γουλιὰ,
καὶ ὁ νοικοκύρης Φασουλῆς ὀγκάνιζε διάτορος :
χαῖρε, βλακεία σύγχρονος μετὰ περικεφαλιά.

Καὶ ὁ ξεπεσμένος Ὀμηρος, ποῦ τοῦκοφαν τὸν βῆχα
τὰ νέα τῶν Μουσῶν παιδιὰ,
δὲν ἔβαλε μετὰ ψαλλιδιὰ
μόνο στὸν Ζὰν τοῦ Παρισιοῦ, γιατί δὲν εἶχε τριῖα.

Καὶ πάλι μετὰ τοὺς μαλληανούς ἐγέλα κάθε φύλο,
καὶ ἔπῃρος τέλος ὁ χορὸς,
καὶ ὁ Περικλῆς ὁ μαλληανός
μ' ἀφέλεια τοὺς ἔλυσε τὸν ἀφαλὸ στὸ ἔθλο.

Καὶ καμπόδαϊς τοικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Μεσ' στήν Πόλιν, στήν Σταμπούλ, ἐμνηστεύθη καὶ αὐτὸς
δικηγόρος ἐκλεκτός, Θεολόγος ὁ Πλυντᾶς,
μετὰ τοῖσι ζηλευτοῖσι, τὴν Σοφίαν Ποροκίλη,
καὶ μ' ἀνδρὶς ποροκαλῆς καὶ ὁ Ρωμῆος τοὺς περιβάλλει.

Ποιός, μὰ ποιὸς δὲν θὰ διαβάσῃ
τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ Δάση,
Καταταγμένον τοῦ Σαμίου νεωτάτην συγγραφὴν,
γλαφυρὰν, χρησιμωτάτην, καὶ τὰ μάλιστα σοφὴν;

Τὸν Γεωργὸν τὸν Εὐτυχῆ τοῦ Δέλιου Βουτετάκη
τὸν συνιστᾷ θεομύτατα... βιβλίον μπουκετάκι.